

ДОНАЛД БИСЕТ ТРОШИЦИ ОТ КИФЛИЧКА

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

На площад Трафалгар едно време имаше стотици гълъби, които обядваха, като кълвяха просени зрънца. Долетяха още гълъби.

— Какво има за обяд? — поинтересуваха се те.

— Просо! Вкусно!

Ето че пристигнаха още гълъби.

— Ура! — извикаха те. — Просени зрънца за обяд!

Тогава дойде още един гълъб, който се казваше Артър.

— Просени зърна! — изпъшка той. — О, не! Пак ли?

И той хвъркна нагоре и кацна на колоната на адмирал Нелсън.

— Лоша работа, милорд — обърна се той към адмирала. — Всеки ден просо! Отвратителни просени зърна.

— А ти какво би искал? — попита лорд Нелсън.

— Бих искал например трошици от кифличка — отвърна Артър. — Вкусни трошици от кифличка!

Лорд Нелсън вдигна телескопа си и погледна към Уайтхол.

— Виж — извика той, — задава се едно момченце, което яде кифличка. Ето там, при конната гвардия.

Артър литна след момченцето и го следва, докато изяде кифличката си, но то не му даде ни трошица.

Бедният Артър избухна в сълзи. Един полицай, който стоеше наблизо, учудено възкликна:

— Гледай ти! За пръв път виждам гълъб да плаче.

Артър се засрами и литна обратно върху колоната на адмирал Нелсън.

— Лоша работа! — рече адмиралът. — Какво ти каза полицаят?

— Каза, че не бил виждал гълъб да плаче.

— Хм! — изхъмка лорд Нелсън.

— Не бива да плача за някакви си трошици от кифличка! — каза Артър.

— Разбира се, че не бива! — съгласи се лорд Нелсън. — Това няма да ти помогне. Обаче аз имам план. Ако бръкнеш в долния джоб на мундира ми, ще намериш монета от три пенса. Един работник я пусна за късмет, когато правеха моята... колоната на Нелсън. Сега ти... — И той прошепна нещо на Артър.

— Чудесна идея! — зарадва се Артър. — Благодаря, милорд!

И той взе монетата от три пенса и отлетя към пекарната на ъгъла с улица „Странд“, където си купи кифличка. Сетне кацна на перваза

пред пекарната и се зае да кълве кифличката. Хората, които минаваха, спираха да го гледат и си казваха:

— Виждам, че този гълъб искрено се наслаждава на кифличката. Сигурно е много вкусна.

Много от тях влизаха в магазина и си купуваха цели дузини кифлички за чая. Пекарят остана изключително доволен.

— Можеш да идваш всеки ден, когато стане време за чай — рече той на Артър. — А аз ще те черпя с кифличка. Ти си една чудесна жива реклама. А ето и една кифличка-награда за днес.

Артър вдигна кифличката в човката си, сетне отлетя обратно при лорд Нелсън и му подаде половината.

— Хапнете си, милорд.

— Благодаря! — отвърна лорд Нелсън.

— А вижте ги онези гълъби долу, пак кълват ужасните просени зърна. Аз пък предпочитам кифличките — засмя се Артър.

— И аз! — съгласи се лорд Нелсън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.